

Tilfælde skal kunne hæfte for visse Fællesudgifter. Der staaar nemlig: „For saa vidt Udgifterne ved Husholdningen og ved Børnenes Opdragelse og Undervisning ikke kunne afholdes af Fællesboet, er enhver af Ægtefællerne pligtig til at yde Bidrag hertil af sit Særeje, for saa vidt saadant have.“ Denne Bestemmelse finder jeg fuldkommen rigtig, men jeg finder den ikke fuldkommen tilstrækkelig. Thi ved Siden af Udgifterne ved Husholdningen og Børnenes Opdragelse og Undervisning er der en Hovedudgift, om hvilken jeg finder, at det er meget naturligt, at den falder ind derunder, og det er selve Huslejen. Den hører jo ikke med til Udgifterne ved Husholdningen, men Huslejen er dog et overordentlig vigtigt Punkt. Det er noget, som praktiske Mænd ville have erfaret, særlig i de senere Aar, at det ikke er ganske ualmindeligt, at der udlejes en Lejlighed til en Mand, som har et meget pænt Bohave. Man anser det for at være meget godt og fortræffeligt; men naar det kommer til Stykket, og Lejen skal betales, ejer Ægtefællerne ikke andet end Bohavet, og det er Konens Særeje, saa at der ingenting er at faa. I saadanne Tilfælde, hvor Hustruen lever sammen med Manden og benytter Lejligheden, forekommer det mig naturligt, at hun ogsaa maa finde sig i, dersom Lejen ikke kan betales af Fællesboets Midler, da at betale af sit Særeje.

For ikke at fordybe mig for meget i Enkeltheder skal jeg angaaende 4de Kapitel, der handler om Hustruens Raadighed over, hvad der er erhvervet ved selvstændig Virksomhed, og som kun bestaar af en eneste Paragraf, § 26, blot udtale, at dette Kapitel, som det ogsaa fremgaar af Bemærkningerne, ganske svarer til den gældende Lov af 7de Maj 1880, en Lov, der i flere Retninger har haft en ikke ringe Betydning. Det har ikke været Meningen med denne Lov at indføre noget Særeje for Hustruen — det har Loven slet ikke tænkt paa — men blot at indføre en Raadighed for Hustruen, som hun ikke tidligere havde, over, hvad hun havde erhvervet ved selvstændig Virksomhed. Denne Bestemmelse maa naturligvis vedblive at gælde, og Spørgsmaalet er blot, om det egentlig er saa heldigt her at optage Bestemmelsen i Loven af 1880 ganske, som som den lyder. Den er nemlig ikke særlig heldig affattet. Det er ganske vist et vanskeligt Omraade at lovgive paa, men jeg tror dog, at det vil være lettere at affatte en god Paragraf om dette Forhold nu, da man i det hele indfører en mere udstrakt

Adgang for Hustruen til at have Særeje. Jeg er derfor tilbøjelig til at tro, at det nu maa kunne lykkes ved nærmere Undersøgelse at faa en bedre Affattelse af denne Paragraf end den, der nu er optagen her efter Loven af 1880.

Det er dernæst det overmaade vigtige Kapitel, der omhandler Ægtefællernes Adgang til at faa Formuefælliget hævet under Ægteskabet, hvilket nu i Ægtefællens levende Live kun kan ske ved Separation eller Skilsmisse. Kun naar der foreligger saadanne Betingelser, som Lovgivningen foreskriver for at faa Separation eller Skilsmisse, kan man faa Formuefællesskabet ophævet. Det lader sig vist ikke nægte, at det er meget praktisk og hensigtsmæssigt, at der ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor der ikke foreligger tilstrækkelige Grunde til at bevilge Separation eller Skilsmisse, gives den ene Ægtefælle Ret til mod den andens Protest — det er det, det kommer an paa — at fordrø Formuefællesskabet ophævet; thi naar begge Ægtefæller ere enige om Separation, er der nu aldrig Tale om, at den kan forhindres. Tilfældet vil ikke kunne indtræde, undtagen hvor den ene ikke vil Separation, medens den anden vil det, og hvor der altsaa ikke er Tale om nogen Adgang for den, der ønsker Formuefællesskabet ophævet, til at faa det gjort. I dette Kapitel findes der Regler herom, og jeg tror, at man trænger i høj Grad hertil, men jeg har dog en Indvending mod den foreslaaede Ordning, som jeg tillægger en ikke ringe Vægt. Ifølge § 28 er det Administrationen, der skal afgøre, om Adgangen til at faa Formuefællesskabet ophævet skal kunne benyttes. Det er Overøvrigheden, Amtmanden, der under Rekurs til Justitsministeriet afgør, om den ene Ægtefælle skal faa sin Krig frem. Jeg mener, at man bør henlægge dette Spørgsmaals Afgørelse til Domstolene. Jeg er ingenlunde blind for Betydningen af de Grunde, der i Bemærkningerne anføres for det hensigtsmæssige, der fra et vist Synspunkt kan være i at følge Lovforslagets Regler, navnlig dette, at man derved faar en hurtigere Adgang til at opnaa, hvad man ønsker. Man maa jo vel erindre, at naar der fremkommer et saadant Ønske om at faa Formuefællesskabet hævet, vil der saa at sige altid være en vis *periculum in mora*, en vis Fare for, at det, at Forholdet fortsættes i længere Tid, vil være til Skade for den af Ægtefællerne, der ønsker Formuefællesskabet ophævet. Skal man gaa den sædvanlige Vej til Domstolene,